

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K.
na pol leta
3 K.
Posamezni
lišti po
30 vin.

Glasilo veseljakov

Naročnina
naj se pošlje
upravištvu.
Rokopisi pa
uredništvu
'Teža'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Upravičen ugovor.

„Kadar ti sledi kak moški,
ne oziraj se mi nazaj!“

„Kako pa morem vedeti,
da mi kdo sledi, ako se ne
bom nazaj ozirala, mama?“

Domač prizor.

Sopro g: „Meni se doz-
deva, da ti nekoliko prein-
timno občuješ z doktorjem
Hrastom!“

Sopro ga: „Kaj še; rav-
no doktor Hrast je najdo-
stojnejši človek, kar jih po-
znam in mi je obljubil, da
bo počakal tako dolgo, da
bom vdova.“

Moderno.

„Gusti, bodi pametno de-
kle in poslušaj me! Oženil
se bom s hčerjo bogatega
lesotrčca.“

„Za moj del. Toda, ali
pa ima ta ženska dovolj pre-
moženja za — naju oba?“

POEZIJA IN VSAKDANJOST ALI DOŽIVLJAJI SLOVENSKEGA PESNIKA.

V Latermanovem drevedu v ranem jutru je. Tako nekam gole so drevesne veje. — In tako nekam golo mu je pri srcu in njegovo srce je drugače tako polno in rudeče. Strmi v zlate, nakopičene jutranje oblačke. Kot bi stal pred zavozlano — nerazrešno uganko, ki se mu je iz daljne dalje zapletla s finimi zlatimi trakovi med drevesne veje. —

Škrjanček se je vzbudil, začvrčljaj je.

Lakaste čevlje ima in skrokan je.

Tu je življenje, ker je tukaj mladi dan, ki se je izvil iz solnca in se razblinil čez Ljubljano. Čudno, da megle ni?!

V salonski suknji in z osem cm. visokim ovratnikom je hodil po drevedu ta mladi pesnik. Izza ovratnika mu je gledala plavolasa glavica pesniške nature, po kateri je prvič tekla ostra britvica. Toda lase je imel velike in čopaste nad čelom, svetili so se mu v velikem solncu, kot bi imel pokrite z zlato mrežico.

„Veš kaj je ljubezen, dekle lepo?“ prášal je trudno svojo sopotnico. Zagorel ji je v fini rdečici obrazek, kot bi jo obsijala bengalična luč, kot bi ji vzcveli na žarnem licu veliki, rdeči, ljubezni polni klinčki ali „turški nagelčki“.

In tako lepo se je strinjala ta velika, lepa slika. V ozadju, med drevesnimi vejami zlato solnce, nad zlatom je modrelo nebo in po črni zemlji, med zelenimi travniki se je vila tenka, valovita postava — s kangljico v roki. —

„Kaj me ljubiš?“ vprašal jo je tiho drhte. In njegove oči so izražale tako čuden svit, kot bi stale pred velikim svetovnim vprašanjem, z gorečo bakljo v roki in s plamenečimi očmi; in sijale so refleksivno luč, ki je padala na osramotele črnosvilene dolge trepalnice brhkega dekleta. In pogledala je v tla.

On pa je šel pogledat z odprtimi očmi med svoje visoke čute. In gledal je tam skrbno in pazljivo okoli, toda on je bil modern pesnik. Našel ni nič, da bi bil čutil, kako mu je v srcu, ker njegovi čuti so bili tako nekako v pakrožnozvitoto temoto zaviti.

„Pogledi ti dekle, kako mi je plah korak ob tebi, ker v tebi sem našel luč nedolžnosti, luč — — —“

„Kaj“, zavpije mlekarica. „Še splašili se boste fantalin. Moj fant Janez, ta je pa kerlc. Sam pride ponoči k meni pa se pred nikomur ne splaši.“

„Dekle. Naj se pomiri tvoje srce in v tvojo dušo naj zasiže solnce miru in sprave. Pogledaj v mojo mirno dušo. Toda kaj misliš kdo sem jaz?“

„Kdo neki! En faliran štedent,“ — — — In iskal je resnico in pravico in je ni našel. Težke besede je našel, ki so pljuvale nanj. —

A v njegovi glavi so se vile hipermoderne misli prepletene s srebrnimi in zlatimi lasnotankimi trakovi in dehteče po aromantnih enoličnih španskih in italijanskih cvetlicah. Toda sedaj je bil skrokan. — Koketno so se zavalile njegove razkošne misli v žametni, napeti mah in pokrile so jih tankovijoče se lijane.

Prišel je z burnega plesa v Narodnem domu. Njegovo hrepenenje pa je bilo veliko; razpleteno je bilo v divje driadne vesoljstva in valovilo je po visokih, tenkozračnih sferah z vso mogočnostjo in z vsem žarečim plamenom.

In njegova sreča je cvetla. Na svilenih laseh razcefranega srca je visela. In tam je trepetala in drhtela. V velikem ognju ljubezni bi jo bil lahko zagledal in tam je kraljevala kot kraljica z bestijalnimi, žarečimi očmi, z vseocenjevalnim pogledom in z razpetimi lasmi čez marmornatobeli vrat, kjer bi vsak vroč poljub sužnja obledel in zmrznil javkaje in jadikaje.

A naenkrat so mu zablestele z zlatimi črkami v nezmerni dalji nove misli, in vzbudili so se mu novi čuti, ki so bili še bolj moderno-krevljasti in še bolj secesionistično-zapleteni. Bilo mu je, kot bi hotel vzbuditi novo renesanco v poeziji. —

Zletela je namreč z brhkimi koraki mlada mlekarica pred njim čez pot. Imela je rudeče krilo, ki ga je spominjalo na vstajenje in kot očijemajoči plakat je zavpilo nad njegovo mehko dušo. —

In takrat so se mu njegove visoke misli razvile iz tankih svilenih ovitkov in padale so kot gladke gorke zvezde na umazana mrtva tla. Ne, ne, obdržal jih je v roki. —

Vsa poezija njegove velike duše je zadrhtela po novem življenju in hlastno, kot mlada kača je hlastala in plezala in se vila v mladem jutru.

Iz dnevnika neke frklje.

Ne delja: Sklenila sva z Robertom končati si življenje, ker se ne moreva poročiti.

Ponedeljek: Odločila sva se za dvojni samomor z revolverjem.

Torek: Kakor se je dokazalo, moj ljubljeni Robert nima niti toliko, da bi si nabavil revolver, zato sva sklenila, da skočiva v vodo.

Sreda: Oblekla bom na vsak način svoje belo oblačilo, ko se bova ločila od tega sveta.

Četrtek: Skočila bova v vodo že dopoludne, zato da bodo lahko poročali o tem že večerni listi.

Petek: Robert je že spisal za oba poslovilna pisma.

Sobota: Mama mi je moje belo oblačilo zaklenila v omaro. Zdaj me ves dvojni samomor več ne veseli.

Žalostno.

»Ali si se sprla z ženinom, da si tako žalostna?«

»Da, a še bolj me žalosti, da je zaročni prstan, ki mi ga je dal iz — medenine!«

Nje ponos.

»Moj baron je strašno ponosen na svoje prednike; ko bi on le vedel, koliko prednikov je imel že v mojem srcu.«

»Kaj res, ljubček moj da nimaš nič premoženja? Ali je to mogoče? Ali me je res moje srce varalo?«

Dober spomin.

Prav dobro se vem spominjati, da sem sinoči na plesu prisegla nekemu mladeniču večne zvestobo, samo ne vem več — kateremu.

Zafrkacija.

»Artur, pripravljena sem zapustiti svojega moža ter s tabo pobegniti!«

»No, zdaj pa vidim, da ljubiš njega bolj, kakor mene.«

Poulična.

»No gospodična, ali ste v petju že kaj napredovali?«

»Pa še kako. Včeraj sem že spremljala prvega opernega tenorista v — njegovo stanovanje.«

Potem še le.

»Gospodična, meni se dozdeva, da me hočete imeti za bedaka. Taka sodba je popolnoma neopravičena, dokler me natančneje ne izpoznate.«

Frklja.

Govori se, gospica, da pišete skrivaj ljubimska pisma. Ali ni to sramotno?!«

»Niti na eno nisem dobila odgovora — to je res sramotno!«

ŠTUDIJA O TATOVIH.

Ko sem čital v naših časopisih o neštevilnih v zadnjem času izvršenih vlomih in tatvinah, začel sem prav resno premišljevati in preiskovati, kje pravzaprav tiče vzroki, da lazi po površju naše zemlje toliko te golazni, teh propalih elementov, ki so vsej človeški družbi prava nadloga, sramota in strah.

Premišljeval in raziskaval sem temeljito, upošteval vse, kar sem kedaj čul, čital ali izkusil o tatovih; spomnil sem se pri tem tudi velezanimivega predavanja našega dičnega mladinojuba, da, lahko rečem: pravega očeta vseh malih potepuhov in zlobnežev, gospoda Milčinskega, o naši zanemarjeni mladini, upošteval vsa njegova temeljita izvajanja o vzrokih in tako dalje, toda moja radovednost ni bila utešena. Premišljal sem dalje in dalje, dokler nisem prišel naposled do kar najenostavnejšega zaključka, da smo tatovi pravzaprav vsi, malodane brez izjeme vsi, le naša stremljenja in nameni tatvin so različni.

Tudi sebe ne izvzamem.

Ko sem bil star komaj dve leti, polizal sem materi za hrbtom vse lonce in ponve. Ko je mati delala potice, mašil sem si skrivaj orehove jedrce in rozine v usta, skratka: nobena sladkarija ni bila varna pred mojo sladkosnedenostjo. Koliko batin sem prejel za to svoje tatinsko delovanje, ne spominjam se več.

Ko sem dorasel v mladeniča in začel razločevati spole med seboj, tedaj mi je bil najslajši vžitek — ukradeni poljub. In tudi temu mojemu hudodelstvu je sledila kazen za petami. Obsojen sem bil v dosmrtni — zakonski jarem.

Poznam pa tudi tatove, ki se že s tem zadovolé, ako provzročajo s svojo tatvino svojemu bližnjemu škodo, četudi sami nimajo od tega nobenih koristi. Te vrste tatove imenujemo tatove časti in poštenja, ker se pečajo s častikrajo. Te vrste tatovi niso nič kaj priljubljeni poštenim ljudem.

Poleg raznih drugih tatov, pa živi med nami tudi lepo število takih tatov, katerim se ponižno odkrivamo, jih spoštujemo in jim kadimo z raznimi dišavami pod nos. Te vrste tatovi uživajo med nami tolik ugled, da jih celo volimo v razne društvene odbore, zastope i. t. d. in vendar ves dan ne delajo družega, kakor da kradejo Bogu čas po gostilnah in kavarnah ter mučijo in nadlegujejo ljudi z dobrimi in slabimi nasveti. Ker vtikajo v vsako stvar svoje nosove in brskajo po stvareh, katere jih prav nič ne brigajo, so silno neznosni, toda, ker zakon potrpi ž njimi, potrpeti moramo tudi mi.

IZVRSTNI SPOMIN.

Pohajkoval sem nedavno po ljubljanskih ulicah ter ogledoval izloge prekajevalcev mesa, ko zagledam pred seboj njo! V ljubkem športnem kostumu je bila še desetkrat vabljivejša nego pred dvema leti, ko sem ljubkoval ž njo v Bleiweisovem parku ob tihih večerih.

„Agata!“ vskliknil sem vzradoščen ter ji pomolil desnico.

„Edvård!“ vskliknila je tudi ona vidno vesela.

„Oprosti, Agata,“ začudil sem se ozlovoljen. „Ali res več ne poznaš svojega ljubčka?“

„Saj res, ti si oni mladenič, ki je pri maturi padel!“ hitela je popravljati svojo pomoto.

„Ne!“

„Potem si pa oni mladenič, ki me je po vsakem poljubu še v uho vgriznil.“

„Jaz te nisem nikdar grizel v uho!“ zavrnil sem jo razljučen.

„No, potem si pa sin onega trgovca, ki je prišel pred kratkim v konkurz!“

„Meni ni znano ničesar o konkurzu in moj oče ni trgovec!“

„Glej, glej, kako sem neumna!“ zasmehljala se je nenadoma.

„Ti si vendar slaščičarjev Fricelj, ki mi je vsak večer prinesel bonbončke — oh ti moja edina ljubezen!“

„Da, da, Fricelj!“ vskliknil sem vesel. Kako izvrsten spomin imaš, ljuba Agata!“ in še tisti dan sva napravila skupni izlet na Posavje, kajti neizrekljivo me je veselilo, ko je priznala, da sem jaz edina njena ljubezen.“

Taki smo moški.

Moderno.

„Pomišli, ljuba prijateljica; dva meseca sem omožena, pa se je že popolnoma ohladil zame!“

„Kdo, tvoj mož?“

„Oh, kaj še! Moj hišni prijatelj!“

Sodba.

Cankar piše pa že tako osoljene romane, da se jih upa človek komaj doživeti, nikar pa pisati.

Nesporazumljenje.

Soproga: „Ljubi mož; kuharica je pečenko malo prismodila, a je rekla, da te bo poljub že pomiril.“

Soprog: „Dobro toraj; kar pošlji kuharico k meni.“

Kako si predstavlja **optimist** na dan svoje poroke svojo bodočnost.

Ona bo najznosnejša, najpozornejša, najljubeznivejša soproga.

Jaz bom ostal gospodar pri hiši ter ravnal po svoji volji.

Imel bom miren in srečen dom.

Ona mi bo večno zvesta.

Odpuščala mi bo slučajne zakonske prestopke in pregreške vedno smehljaje.

Svoje materinske dolžnosti bo izvrševala kar najvestnejše.

Ob njeni strani bom lahko doživel srečno, visoko starost.

Kako si predstavlja **pesimist** na dan svoje poroke svojo bodočnost.

No, zdaj bo spuščen vrag z verige, ljubosumnost in prepiri bodo na dnevnem redu.

Ona me bo kmalo prevladala ter mi naposled še hišni ključ odtegnila.

Čim dalje bom z doma tem srečnejši bom.

Noč in dan me bo varala.

Kadar bo prišla kakemu mojemu zakonskemu pregrešku na sled, to bo polom in dirindaj.

Naposled bom moral še jaz pestovati, a ona bo igrala med tem klavir.

Ako se mi ne pripeti kaka druga nesreča, spravi me bo ta zakon kmalu pod zemljo.

On mora že vedeti.

— „Vaša mlajša hčerka je torej tudi ponesrečila. Kdo pa je bil zapeljivec?“

— „Odvetnik je rekel, da mora biti tovarnar A., ker je premožen.“

Poskusiti je treba.

„Moj pokojni soproj mi ostane nepozaben. Bil je tako blag, da takega ne dobim nikdar več!“

„Milostna, poskusite mene!“

Pomirljivo.

„Doročnika Vojanoviča si kar iz glave izbij! Ne vem, kako moreš ž njim občevati tako intimno, ko vendar veš, da nimamo za potrebno kavcijo dovolj premoženja!“

„Kar brez skrbi bodi, papa! Saj se ne nameravava poročiti!“

Večna ljubezen.

„Ali me boš pa tudi res vedno ljubila, Netka?“

„Tako gotovo, kakor gotovo tu stojim boš ti moj hišni prijatelj, kadar se bom omožila!“

Ljubitelj konj.

„Prijatelj, zadnji čas sem postal velik ljubitelj konj.“

„Verujem; saj sem te videl zadnjič, ko si jezdil, kako si objemal svojega konja okoli vratu.“

Današnja mladina.

„Kakor sem čula, se misliš oženiti, Franjo!“

„Še ni prav gotovo. Odvetnik mi sicer priporoča, naj se oženim, a zdravnik mi brani.“

Ž njim se da govoriti.

„Vi ste toraj ona ženska, ki mojega sina zapeljuje?“

„In kaj potem? Ali mi hočete to zabraniti?“

„To ravno ne; toda zagotavljam vas, da boste imeli — pri meni bolje.“

Fraze.

„Tvoja sem na veke,“ vskliknila je Lizika ter mu padla na prsi. Od tedaj pada vedno nižje in nižje.

V gnječi na plesu je izgubila svojo pahljačo; v nekem stranskem prostoru pa svoje dobro ime.

Boj za obstanek.

Gospodinja: „Ne pozabite, gospodična, da je pojutrišnjem že prvega in bo treba plačati najemnino.“

Gospodična: „O, jaz ničesar ne pozabim; saj baš zaradi te preklicane najemnine že dve noči nisem — spala.“

NE OZIRAJ SE!

(Moderna pravljica.)

Lizika je bila lepo in pošteno dekletce, ki pa vzlic svoji izredni pridnosti in marljivosti, ni imela sreče. Ubijati se je morala od ranega jutra do poznega večera v neki mali trgovini kot prodajalka in doživela je le malo prijetnih in veselih ur v svojem življenju.

Nekega večera se je vsa izmučena zgrudila v svojem skromnem bivališču na stol ter vzdihnila: „Ozreti se bom morala po čem družem, sicer bom vse svoje življenje trpinka!“

„Ne oziraj se,“ zavrnil jo je nek notranji glas. „Le ne oziraj se, tudi brez oziranja boš še dosegla svojo srečo.“

In Lizika, kot ubogljivo dekle, poslušala je svoj notranji glas in sklenila, da se ne bo ozirala.

Takoj prihodnji večer, ko je zapustila zopet vsa izmučena trgovino ter šla proti domu, zasledoval jo je nek boljšim krogom pripadajoči gospod. Lizika je čutila, da ji je nekdo za petami, naposled jo je celo ogovoril, toda ozrla se ni, ker ji je tako svetoval notranji glas.

Hladna dostojnost lepe Lizike je tako imponirala bogatino, da je začel poizvedovati o njej in ko se je naposled prepričal o njeni poštenosti in pridnosti, ponudil ji je celo — zakon.

Lizika ni zavrgla te ponudbe in tako je postala bogata in srečna žena, kakor ji je proročeval notranji glas.

Materina modrost.

„Ne oziraj se za tem gospodom, Metka. Prvič, ker je to nedostojno in drugič, ker ima ta gospod samo dva tisoč kron letnih dohodkov.“

Med zaročencema.

O n: „Ali mi boš pa tudi vedno zvesta?“

O n a: „Zvesta, kakor zlato!“

O n: „Zlato mi ni bilo še nikdar zvesto.“

Slabi časi.

„Potrebinovi Jerici gre tako slabo, da je morala zastaviti svoje zobovje, da je imela kaj za jesti.“

Poročna naznanila niso nič družega, kakor lepo tiskana — zaporna povelja.

Izblebetal.

Prijatelja Peter in Pavel sta obiskala na svojem potovanju tudi Benetke. Lepe Italijanke so zapeljivo ogledovale brhka Kranjca; toda Peter in Pavel, oba oženjena, se nista dosti brigala za te poglede:

„Meni je ljubši poljub moje ženke, kakor takele Italijanke,“ pripomnil je Peter. „Moja ženka zna tako sladko poljubiti, kakor nobena druga!“ „Prav imaš; res je!“ izblebetal je Pavel nepremišljeno.

Pri milijarderju.

Nekega dne sem obiskal ameriškega milijarderja Morgana. Razkošje njegove domačije me je presenetilo. Eden njegovih sinov je baš tisti dan praznoval svoj rojstni dan in Morgan mu je ob tej priliki daroval neko železnico. Pa ne mislite, da tako železnico, kakoršne prodaja ljubljanski petindvajsetkrajcarski bazar na Starem trgu; ne, pravo železnico mu je daroval s petdeset milijoni kapitala in s petinsedemdeset milijoni zadolžnic. Gospa Morgan je nosila plašč, spleten iz las evropskih kneginj, celo na nogovičnih podvezah sobarice sem zapazil briljante.

Med raznimi pogovori sem vprašal tega bogatina naposled, ako bi ne hotel založiti Slovincem lep, bogato ilustriran humoristični list.

„Prijatelj“, odgovoril mi je milijarder Morgan, ter me potipal po rami. „Prijatelj; kaj takega pa mi vendar še ne dopuščajo moja — sredstva.“

Pravila za potovalce.

V železniškem kupeju si izberi vedno le prostor pri oknu. Prostor na dimniku ti ne priporočam.

Piva, ki ti ga ponujajo na železniških postajah, polovico izlij po tleh, drugo polovico pa ga pusti v kozarcu.

Na potovanju imej vedno žago pri rokah, da boš lahko piščance na železniških table d' hôte razkosaval.

Predno pa se kam odpelješ, zlasti s ponočnim vlakom, kupi si kak uradni časopis, ali pa še boljše, kak Cankarjev roman; tako boš v kupeju še najprej zadremal.

Med prijateljicama.

„Ali si že povedala svojemu soprogu o svojih dolgovih?“

„Kaj ti pride na misel! Poštena žena ne govori o svojih dolgovih s svojim možem, ampak s svojim hišnim prijateljem.“

ZNAČAJNI DOBROTNIK.

Znani bogatin je nekega dne zapazil krasno dekle uprav v trenutku, ko je obupana vsled izgube svojih roditeljev in raznih drugih nesreč hotela storiti konec svojemu življenju. Bogatinu se je zapuščeno dekle v srce zasmililo in vzel jo je s seboj na dom. Opremil ji je več sob kar najrazkošnejše ter ji dal na razpolaganje vso svojo služinčad. Poleg tega jo je oblačil v najdragocenejše toalete, omislil ji ekvipažo, ložo v gledališču, skratka: storil je zanj vse, samo da ji je napravil življenje prijetno.

Vkljub tolike dobrotljivosti in požrtvovalnosti pa ni prišlo bogatinu niti enkrat na um, da bi se pregrešil napram svoji varovanki z nedostojnim, pohotnim pogledom. Nikdar ni ravnal ž njo drugače, kakor ravna skrbni oče s svojo najljubšo mu hčerko. Nedolžnost dražestnega dekleta je visoko spoštoval in kar je storil zanj, storil je le kot nesebični dobitnik, kot značajni mož, ki bi bil lahko v vzgled vsemu sedanjemu moškemu svetu.

Naša pripovedka je končana in pripomniti nam je le še, da je bil ta dobitnik star sedemindvetdeset let in da ga je mučil protin.

Dijaška.

Dijaš (svoji gospodinji): „Katra, včeraj sem prišel pa menda res precej natrkan domov?“

Katra: „Oh, gospod, tako ste bili zmešani, da ste vzeli knjigo v roko ter začeli študirati.“

Filozofična resnica.

Največji filozofi vseh časov so imeli grde žene. To je razumljivo, kajti kdor ima lepo ženo, ne preostaja mu časa za filozofiranje.

NESTANOVITNA.

„Primadona Skalinsky pa večkrat glas izpremeni.“

„Kako to?“

„Zadnjič sem jo videl s tenoristom, sinoči pa z baritonistom.“

Tankovestnik.

„Kaj? Dva meseca sem še le vdovec, pa naj bi že na cesti žensko ogovoril? Nikdar ne; raje ji bom pisal.“

Inserat.

(Iz nekega časopisa.)

„Mlada Angležkinja išče sobo s posteljo, da bo poučevala.“

Med židi.

„Zakaj pa misliš, da bi ne mogel vzdržati plesalke U?“

„Ti bi jo že vzdržal, toda ona te ne bo mogla vzdržati.“

Prislovica.

Zaljubljeni bedak je večkrat pametnejši kakor zaljubljeni modrijan.

Tiho opazovanje.

Čudno; za ljubčka imam nekega jurista in nekega medicenca, in baš jurist prej ugane, kaj mi manjka, kakor medicenec.

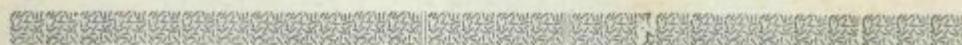
Nepostavno.

To je pa že škandal. Metka je kar pri priči odslovila svojega ljubimca ker se ji je zameril. To vendar ne gre; odpovedati bi mu vsaj morala na štirinajst — noči!

IZ DNEVNIKA SLOVENSKEGA AVTOMOBILISTA.

- Ob 9. uri: Pnevmatika na kolesih mojega avtomobila je imenitna. Povožil sem deset kokoši, petnajst gosi, nekoliko prašičev, skratka: malodane celo menežerijo, a pnevmatika je ostala docela nepoškodovana.
- Ob 12. uri: Opoldanski odpočitek. Na zadnjem kolesu sem našel človeško glavo. Človek, ki je ponesrečli, je to gotovo sam zakrivil, saj se bo lahko, ako se ga bo našlo, dognalo, da je brez glave.
- Ob 1. uri: Vozim se dalje. Cesta je vedno slabejša. Preveč je po cesti kamenja in otrok.
- Ob 2. uri: Med kolesi sem našel par otrok. To se mi zgodi skoro pri vsaki vožnji in ljudje še trdijo, da je vedno manj otrok.
- Ob 3. uri: Zopet sem povožil nekega moža. Ko sem ga podrl z avtomobilom, zavpil je mož: „Ti hudič, ti!“ Kako prijetni občutki so me navdali, ko sem čul daleč v tujini svoj materni jezik.
- Ob 4. uri: Srečal sem šolarje na izletu. Povožil sem cel drugi razred. K sreči ima ta razred paralelko, kakor sem izvedel; torej nesreča ni tako velika, kakor sem si sprva mislil.
- Ob 5. uri: Dovolj za danes! Utrujen sem in šel bom k počitku: saj je šlo tudi dokaj pešcev, ki so me srečavali, k počitku, toda k — večnemu.

Besednjak.

Akcija = potrdilo o izgubljenem denarju.

Agrarec = ubožani plemenitaš.

Amor = računar.

Moderni zakon.

Strašna smola. Tri mesece sva že poročena in jaz še sedaj nimam nobene službe in ti nobenega — hišnega prijatelja.

Sovražnik moderne.

Soprog: „Prepričan sem, da je šel nek gospod ravnokar k tebi, ker sem ga videl od daleč, ko je šel v hišo!“

Soproga: „Motiš se, ljubi soprog, to je bila neka moja prijateljica v reform obleki!“

Soprog: „To je pa že preneumno; zdaj so začele te emancipiranke nositi celo — brke!“

EMANCIPIRANKA.

Pavla je bila ne vseučilišču inskribirana ter velika sovražnica vseh moških. Kadila je kot kak moški, pila za dva moška, a lenarila za tri, toda moške je zaničevala. Že kot frklja se ni brigala za moške in kar hrepenela je po samostojnem poklicu, da ostane tako od moškega spola neodvisna.

Svojim kolegijam je imponirala s svojo emancipiranostjo, zlasti njeno sovrašтво do moških so vse občudovale.

Nekega dne jo je obiskala neka koleginja nepričakovano na domu.

V sobi je dišalo po knastru. Tudi pipo je našla na mizi in naposled še moški klobuk. Ko je še nadalje stikala po sobi ter odprla staro omaro, našla je v njej skritega celo — čvrstega dijaka. „Tako toraj ti sovražiš moške!“ začudila se je koleginja, „Nam praviš, da so vsi moški za v staro šaro, sama pa ž njimi ljubkuješ?“

„No, ali nimam prav; zato sem ga pa tudi zaprla v omaro med staro šaro!“ opravičila se je emancipiranka.

Tako ali tako.

Gospodar: „No, Netka, ali si s službo v moji hiši zadovoljna?“

Služkinja: „Bi že še bilo, ko bi mi le nekoliko plačo povišali, ali pa svojemu sinu prispevali nekoliko več drobiža za — tekoče izdatke.“

Protislovje.

Žena: „Izvedela sem, da si sinoči zasledoval neko dekle celo v drugo nadstropje, grdoba. Ali te ni sram, da tako globoko padeš!“

Inteligentna služkinja.

„Ali me milostiva pričakuje?“

„Seveda! Rekla je celo: še tega je manjkalo.“

Konfuzija.

Mama me svari pred vojaštvom, vojaštvo me svari pred civilisti, a civilisti me svaré pred mama — zdaj naj pa vem, katerega naj ubogam.

TI VRAŽJI KOŽUHOVINASTI OVRATNIKI.

Vrag vzemi vse kožuhovinaste ovratnike. Ti ovratniki prvič omehkuzijo človeka, drugič ga pa tudi večkrat spravijo v največjo zadrego.

Nedavno se mi je pripetil naslednji dogodek:

Bilo je strupenomrzlo in jaz sem si potegnil svoj kožuhovinasti ovratnik preko ušes. Ker sem si potisnil tudi klobuk na oči, zapaziti je bilo mogoče samo moj nos, ki se je vsled mraza izpreminjal v vseh mavričnih barvah.

Nenadoma zapazim poleg sebe docela meni enako v kožuho vino zavitega gospoda z na oči potisnjenim klobukom. Po klobuku sem takoj izpoznal, da mora biti moj prijatelj trgovec G., katerega že dolgo nisem videl.

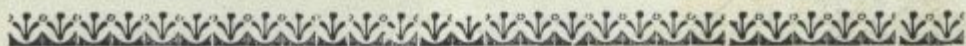
„Servus!“ zavriskal sem mu nasproti.

„Servus!“ odzdravil mi je trgovec in mi segel pod pazduho. „Kako se kaj imaš in kam tako hitiš? Gotovo k svoji ljubici? Katera pa je zdaj tako srečna?“ hitel me je izpraševati.

„Odkrito rečeno,“ odgovoril sem mu jaz, ko sem prišel do besede. „Zdaj imam pa nekaj res prav srčkanega. Majhna je sicer, toda polnostasa plavalaska. Gabrijela jej je ime in je zaročena s zdravnikom doktorjem L...“

„Kaj?“ začudil se je moj spremljevalec, obstal pred menoj ter me gledal zabodeno in tedaj sem izpoznal, da moj spremljevalec ni moj prijatelj trgovec G., temveč sam zdravnik doktor L....

Iztrgal sem se mu iz rok ter pobegnil tako, da nisem niti vedel, kedaj sem se iznašel doma. Ko sem se nekoliko oddahnil preklel sem vse kožuhovinaste ovratnike, kajti samo kožuhovinasti ovratnik me je oropal moje dične Gabrijelce.

Na svetu je vse nestanovitno.

Gospodična (postrežku): „Prosim nesite tole pismo takoj temu gospodu!“

Postrežček (pogleda na naslov): „Oho, gospodična; to je ta teden že tretje pismo in vsakokrat za drugega gospoda!“

Gospodična: „Ljubi moj, vi ne veste, kako se dandanes moški izpreminjajo!“